

Joke Froberg: 'De viking verslagen' De strijd tegen alvleesklierkanker: een persoonlijk verhaal van een hecht gezin. Uitgeverij Boekscout, Soest 2018. ISBN 9789402248067 (Kanker/Alvleesklierkanker/ Familieverhoudingen/ Coping/Dood/ Rouw/ PO) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Covertekst: 'Hoe Ewout, een man in de kracht van zijn leven totaal onverwacht hoort dat hij alvleesklierkanker heeft; hoe hij samen met vrouw Joke (Sjoko voor Ewout) en kinderen Bran en Finn, het gevecht aangaat; hoe hij strijdend ten onder gaat; hoe zijn vrouw en kinderen nadien proberen op te krabbelen. Dit is het relaas van de laatste maanden van een uitzonderlijk mooi mens vanuit het perspectief van zijn vrouw. Zij heeft vrienden en familie telkens nauwgezet en zeer persoonlijk verslag gedaan van de ontwikkelingen en uiteindelijk ook van het onontkoombaar einde van zijn leven, het einde van hun leven.'

Over de schrijfster:

Joke Froberg was getrouwd met Ewout en woont in Zeeland. Zij hebben twee zonen. Ewout stierf aan de gevolgen van alvleesklierkanker.

Covertekst; 'Joke Fröberg (54) woont met haar twee zonen Bran en Finn in Zeeland in een klein dorpje op het eiland Tholen, verscholen tussen groen aan de rand van de Oosterschelde. Wind, water, rust, ruimte en alleen bestemmingsverkeer. Fröberg omschrijft zichzelf als een wandelend mysterie: impulsief, intuïtief, fladderend door het leven. Toch heeft de zorgeloze uitstraling op vroegere foto's aan zeggingskracht ingeboet. De foto's dateren van een paar jaar terug, toen het leven nog goed was. Sindsdien heeft ze Ewout verloren. En ze waren met zijn drietjes net weer een beetje opgekrabbeld toen ze een half jaar later totaal onverwacht werd getroffen door een hersenbloeding. Ze is hersteld, maar ze is er niet geheel schadevrij uitgekomen. Fröberg is een vrouw die veel verloren heeft, maar haar vermogen tot liefhebben heeft ze behouden. En dat heeft haar gered. Ze beschouwt zichzelf vóór alles als een bevoorrechte vrouw.'

Inzien:

<https://www.boekscout.nl/shop2/boek.php?bid=8769> 'Na de berichten vanuit België (we zijn min of meer uitbehandeld) moest ik wel weer even slikken, maar ik en mijn blinde vlek zagen meteen ook wel weer de pluspunten: Ewout lekker thuis in zijn eigen huis, bij zijn eigen gezin.

Nou, dat romantische beeld van thuis afscheid nemen van het leven is, in minder dan een week, mooi aan gruzelementen.

Het is natuurlijk mijn interpretatie, maar als je 99% van je tijd slaapt, bij waken door de medicijnen eigenlijk de weg kwijt bent of je barst van de pijn, dan kan het je misschien niet meer zoveel schelen waar je bent. Minder pijn en slapen in een comfortabel bed, zachte handen en zachte handdoeken, daar komt het dan misschien wel op neer.

En dan zijn er nog de jongens, die hun vader zien wegteren voor hun ogen: ze zien een gezicht van pijn verkramp, een vader die niet meer samenhangend kan praten.

Onhoudbaar.

Maar toch, je blijft je grens verleggen. Afgelopen dinsdag heb ik een ziekenhuisbed met tafel en papegaai binnen laten brengen. "Zo, dat heb ik toch maar weer mooi geregeld.

Nu moet het wel weer een tijdje lukken!", hoor ik mezelf nog zeggen.

Het lukt niet. Ik heb de huisarts en de thuiszorg gevraagd om met me mee te kijken en te denken, en zij zien wat ik lang niet heb willen zien. Dat hij met de dag zieker en zwakker wordt. Dat de situatie thuis onhoudbaar is.

Ik heb er de hele week mee lopen worstelen, en gisteren heb ik de knoop doorgehakt. Het is genoeg. Ik weet nog precies wat de doorslag gaf: Finn die met een lief klein stemmetje zijn vader goedemorgen zegt en dan een snauw en een grauw krijgt, omdat Ewout de handen vol heeft aan zichzelf. Finn was in tranen... En ik ook.

Dit kan zo niet, dit mag zo niet, dit wil je je kind en ook Ewout besparen.

Dus heb ik gisteren in overleg met de huisarts, omwille van Ewout (betere zorg en meer comfort), maar zeker ook omwille van de kinderen (en eerlijk is eerlijk, ook omwille van mezelf), gekozen voor opname in een hospice. Een moeilijke, verdrietige, maar onvermijdelijke beslissing.

En nu, op zijn verjaardag nota bene, na een doorwaakte nacht vol ellende, omdat hij vaker plotseling hevig moet overgeven, het toilet om te plassen niet meer op tijd kan halen, omdat hij - zo broodmager als hij is - voor mij toch te zwaar is om te tillen en omdat Ewout Ewout blijft en hij dus niet gaat meewerken als hij dat zelf niet wil...

Nu, voel ik bijna iets van opluchting. Opluchting dat deze zorg binnenkort van me wordt overgenomen en dat de kinderen de veiligheid en vrijheid in hun huis terugkrijgen.'

Recensies/Extra:

<https://zeelandboeken.pzc.nl/?p=25653>

<https://www.facebook.com/devikingverslagen/>